

Italijanska škofovska konferenca

PISMO ISKALCEM BOGA

Družina
Ljubljana
2011

Italijanska škofovska konferenca
PISMO ISKALCEM BOGA

Izvirnik:
CONFERENZA EPISCOPALE ITALIANA
LETTERA AI CERCATORI DI DIO

© Edizione Paoline 2009
© Slovenska izdaja: Družina, d. o. o., Ljubljana
zanjo Tone Rode

Prevod in spremna beseda : Rafko Valenčič
Redakcija : Vinko Škafar
Lektoriranje : Marija Bratina
Slika na naslovnici : Shutterstock
Oblikovanje naslovnice : Benjamin Štefe
Grafična priprava : Družina d. o. o.
Naklada : 1.000 izvodov
Tisk : Tiskano v Sloveniji
Ljubljana 2011
Žepna izdaja

Več informacij o knjigah založbe Družina
dobite na **www.druzina.si**

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

27-47(093.2)
27-14(093.2)

PISMO iskalcem Boga / [pripravila] Italijanska škofovska
konferenca ; [prevod in spremna beseda Rafko Valenčič]. - Ljubljana
: Družina, 2011. - (Cerkveni dokumenti, ISSN 1318-1262 ; 132)

Prevod dela: Lettera ai cercatori di Dio

ISBN 978-961-222-863-7

258245888

Spremna beseda

Četrta evharistična molitev, osrednja molitev pri maši, pravi: »Sveti Oče, slavimo te: velik si in vse stvari oznanjajo tvojo modrost in ljubezen. Človeka si ustvaril po svoji podobi in mu izročil skrb za vesoljni svet ... Vsem si usmiljeno pomagal, da bi te iskali in našli.«

Vsi smo iskalci Boga, naj se tega zavedamo ali ne. Ko iščemo resnico, dobroto, lepoto – z eno besedo to, kar nas notranje izpolnjuje in osrečuje, iščemo nekaj presežnega, kar je zunaj nas in večno, vendar tudi naše in v sedanjem trenutku. Slutimo, da ne gre zgolj za osebno zadevo, ampak pripada ljudem vseh časov, razmer in krajev sveta. O tem pričujejo zapisi človeške kulture, o tem sanjajo in to ustvarjajo umetniki starih in novih lepih umetnosti, za to si prizadevajo – dan in noč, ob knjigah in razmišljanjih, na domovih in v laboratorijih – znanstveniki vsega sveta. Doživljajo izkušnjo človeka, ki se vzpenja na visoko goro: čim višje se vzpne, tem bolj se širi njegov pogled v daljave, v neznano. Pričakovali bi, da bo razočaran, da bo izgubil pogum za nadaljevanje poti do vrha. Ravno nasprotno! Osrečuje ga naporna pot, premagane ovire, dosežen vrh. Svoj delež k veselju in nepozabni izkušnji lepote prispevajo tudi sopotniki, s katerimi se je podal na pot. Skupna izkušnja je močnejša, veselje se krepi.

Podoba našega življenja, nemirnega iskanja in neusahljivega hrepenenja! Od kod smo in kam gremo? Kje je naš začetek in kje cilj zemeljskega potovanja?

Italijanska škofovska konferenca

Škofovska komisija za verski nauk,
oznanjevanje in katehezo

PISMO ISKALCEM BOGA

PREDSTAVITEV

Pismo iskalcem Boga je bilo napisano na pobudo Škofovske komisije za verski nauk, oznanjevanje in katehezo pri Italijanski škofovski konferenci kot pripomoček za osebno duhovno branje, pa tudi kot izhodišče za pogovor ob začetku prvega oznanila vere v Jezusa Kristusa znotraj poti vere (itinerarija), ki bi lahko uvajal v krščansko izkustvo v Cerkvi. Stalni svet škofovske konference je potrdil objavo besedila na svojem zasedanju od 22. do 25. septembra 2008.

Pismo, ki je sad skupnega dela škofov, teologov, pastoralistov, katehetov in izvedencev v komunikologiji, se obrača k »iskalcem Boga«, k vsem, ki iščejo podobo živega Boga. To so verniki, ki napredujejo v spoznanju krščanske vere na temelju vedno novih vprašanj, prav tako tisti, ki ne verujejo, vendar čutijo pomembnost vprašanj o Bogu in zadnjih resničnostih življenja. Pismo želi spodbuditi pozornost in zanimanje tudi pri

PREDGOVOR

Kot verujoči v Jezusa Kristusa, ki nas spodbuja hrepenenje, da bi spoznali Njega, ki daje smisel in upanje našemu življenju, se spoštljivo in prijateljsko obračamo k vsem iskalcem Boga. Iskalce prepoznavamo v številnih možeh in ženah našega časa, ko doživljamo splošno razširjen nemir, ki ga ni mogoče spregledati. Ta nemir odkrivamo tudi v svoji notranjosti. Izraža se v vprašanjih, ki se porajajo v srcih mnogih ljudi: O Bog, kdo si ti zame? In jaz, kdo sem zate?

Upoštevati moramo, da se to vprašanje navadno izraža na mnogo različnih načinov. Vemo tudi, da je včasih to vprašanje pridušeno, vznemirjajoče, napačno razumljeno ali pa se zdi, da je vrženo zaman naproti tako neznanim območjem. Vtis imamo, da je to, tako vseobsegajoče vprašanje, v katerega smo vsi vpleteni, v resnici vprašanje smisla našega bivanja. Vznemirja nas, ko ugotavljamo, da je tu in tam iz zelo različnih razlogov v kali zatrto ali pa v nevarnosti, da se glede njega sprenevedamo.

Vse to nas je spodbudilo, da napišemo to *Pismo* tistim, ki iščejo in se trudijo, da bi našli odgovor na najgloblja vprašanja srca, pa tudi tistim, ki zaradi

Prvi del

VPRAŠANJA, KI NAS POVEZUJEJO

V prvem delu se želimo zazreti v srce človeka, ki presega vidne zaznave. Tako lahko prepoznavamo splošno pričakovanje nečesa – ali Nekoga –, komu smemo zaupati hrepenenje po sreči in svojo prihodnost, ker je zmožen pokazati smisel, da bo naše življenje uspešno in ga bo vredno živeti.

Ne smemo prezreti, da ta sen o sreči in prihodnosti doživljamo na zelo različne načine, ki jih imenujemo z različnimi imeni. Prizadevati si moramo, da jih bomo prepoznali in obravnavali kot konkretna vprašanja. Izbrali smo tista, ki presegajo dogajanja, osebe, izkušnjo veselja in omejenosti, kot vprašanja, ki jih lahko prepoznavamo v življenju vsakega človeka.

Gre za vprašanja, ki zadevajo naše bivanje, našo usodo in smisel tega, kar smo in kar počnemo, prav tako tega, kar nas obdaja. Če se hočemo resnično soočiti s temi vprašanji, se moramo pogumno zavzemati za iskanje resnice in svobode srca in razuma. Kot Jezusovi učenci lahko v teh in tako različnih pričakovanjih prepoznavamo človekovo globoko vprašanje po srečanju z Bogom, ki nam ga je razodel Jezus.

1. SREČA IN TRPLJENJE

Ljudje smo strastni in nikoli potešeni iskalci sreče. Ta nemir nas združuje. Zdi se, da je to najmočnejša in najbolj enovita razsežnost našega bivanja, prostor srečevanja in medsebojnega zblíževanja naše različnosti. Res ne more biti drugače: naše vsakdanje življenje je prostor, ki ga žeja po sreči. Prične se s prvim življenjskim vdihom in konča s poslednjim. Na potovanju od rojstva do smrti smo vsi iskalci sreče.

To skupno izkustvo se kaže na tisoč različnih načinov. Drug drugega prepoznavamo kot hrepenečega po sreči. Toda, kakšno srečo in kako jo iščemo, kaj nam srečo zagotavlja, kakšno vlogo imajo drugi pri našem strastnem iskanju sreče?

Nekateri obsojajo krščansko tradicijo, češ da je nasprotovala hrepenenju po sreči, da je bila predvsem usmerjena v prihodnost, zanemarjala pa sedanjost. Občasno so očitali verujočim v Kristusa pretirano ceno, ki so jo morali plačati za zagotovitev sreče, ali so si očitali razne oblike odpovedi, celo mazohizem, ki so jih predstavljali kot pogoj za dosego sreče. Nekateri so celo prišli do odločitve, da morajo človeka osvoboditi Boga, da bi mu tako vrnili pravico so sreče.

Takšna dejanja nas izzivajo in nam s tem, da v koreninah človeškega izkustva odkrivamo podobo Jezusa Kristusa, pomagajo odkriti podobo Boga, ki

2. LJUBEZEN IN ZMOTE

Ustvarjeni smo za ljubezen. Ljubezen daje življenje in premaga smrt: »Če obstaja v meni kaka nezlomljiva gotovost, je gotovost, da se bo svet, ki bo brez ljubezni, pogreznil v smrt. Toda, kjer bo ljubezen obstala in zmagala vse, kar jo hoče uničiti, je smrt dokončno premagana« (Gabriel Marcel). Tega se zavedamo tudi tedaj, ko besede, ki jih izgovarjamo, in dejanja, v katera je vtakano naše bivanje, niso zmožna izraziti tega, kar spoznavamo in po čemer hrepenimo. Bati se moramo osiromašenih ljudi, v katerih je ugasnila pripravljenost ljubiti in biti ljubljen.

Ljubezen izžareva, je nalezljiva, je prvoten in vedno nov izvir življenja. Rojeni smo iz ljubezni, za ljubezen živimo; veselje je biti ljubljen. Brez ljubezni je življenje žalostno in prazno. Ljubezen je v tem, da pogumno izstopimo iz sebe, gremo naproti drugemu in sprejmemo njegovo različnost, pri čemer v srečanju presegamo negotovost svoje istovetnosti in samoto svoje gotovosti.

Učimo se ljubiti

Zgodba naše ljubezni je naš najbolj oseben življenjepis. V njej prepoznavamo prehojeno pot in sporočamo dogodke, ki so nas zaznamovali. Pogosto smo utrujeni, naveličani. Razočarani in negotovi bi se najraje ustavili kje ob poti.

3. DELO IN PRAZNOVANJE

Delo je pravica in odgovornost. V delu se izraža naše osebno dostojanstvo, smisel in kakovost našega življenja, vsakdanje vzpostavljanje razmerja z drugimi. O tem smo prepričani in ne potrebujemo nikogar, da bi nas na to spomnil. Zaskrbljeno in očitajoče opazujemo ljudi, ki neradi delajo. Razumemo težave in končno tudi dramo tistih, ki ne najdejo dela. Zanikanje pravice do dela, zaradi česar trpi toliko mož in žena našega časa, zlasti pa številni mladi, nas ne more pustiti neprizadetih.

Kot učenci Jezusa, Božjega Sina, ki je »s človeškimi rokami delal, s človeškim srcem razmišljal, s človeško voljo deloval, s človeškim srcem ljubil« (Pastoralna konstitucija Cerkev v sedanjem svetu, 22), priznavamo delu veliko dostojanstvo in globok pomen. Zato se sprašujemo o njegovem pomenu, da bi globlje doumeli to pomembno razsežnost našega bivanja in pričakovanj, ki jih prinaša s seboj.

Zakaj delamo?

Delu posvečamo velik del življenja. Če ne vidimo smisla dela, izgubimo tudi smisel življenja. Izhajamo iz izkustva in modelov družbenega tkiva, v katerih so delo oteževale nečloveške razmere: bilo je škodljivo za zdravje, nevarno, z nesprejemljivim delovnim časom, slabo plačano. Gotovo so se danes

4. PRAVIČNOST IN MIR

V današnjem svetu se dogajanja prepletajo. Nemogoče jim je ubežati, kajti svet se je poenotil in beg ni nikakršna rešitev. Ta nova razsežnost našega bivanja ima globok etični pomen. Dejansko se dogaja, da se ne moremo ubežati pred lastno moralno odgovornostjo. Tudi na tem področju je svet postal majhen. Ne moremo si zapirati oči. Ne moremo iskati popolnejšega smisla življenja in tudi ne podobe Boga, ne da bi se vprašali glede stvarnosti, kakršna je, in glede našega mesta in naše odgovornosti v njem.

V tem kontekstu govorimo o miru in priznavamo njegovo tesno povezanost s pravičnostjo in z varovanjem okolja. Pogosto se vse ustavi tukaj. Dobri načrti in pomembne izjave ostanejo mrtva črka na papirju, prevladujejo pa razhajanja in krivice, ki vodijo v nasilje, spopade in vojne. Mnogo izgovorjenih besed in še več tistih, ki jih slišimo, ima grenak priokus. Zdi se nam prazne, kakor zastave v vetru; v ničemer ne spreminjajo usode ljudi in ne prinašajo miru.

Zaradi tega trpimo in ne vemo, kako naj ravnamo, da bomo dosledni do sebe in do drugih. Kdor veruje, najde uteho – pa tudi nemir – v prepričanju, da je mir največji Kristusov dar: »Svoj mir vam zapustim, svoj mir vam dam« (Jn 14,27). Tudi tisti, ki so do Cerkve kritični, priznavajo in cenijo njene

5. BOG KOT IZZIV

Naše bivanje se sooča z vznemirljivimi osebnimi in skupnimi vprašanji. Pomudili smo se pri nekaterih izmed njih. Ali v korenini teh vprašanj, tistih, ki nam prinašajo svetlobo, in tistih, ki nas puščajo v temi, lahko najdemo skupno točko, nekakšno obnebje, ki je sposobno rešiti ta zamotani vozec človeške avanture?

Zdi se, da je v korenini vsakega človeškega bivanja danes še posebej pereče vprašanje smisla in upanja, ker so se končali časi, ko je kulturno in družbeno okolje preprosto predlagalo pomen bivanja. Postali smo zrelejši in hkrati vedno bolj osamljeni. Zdaj je treba povezati delce, kot kamenčke v mozaiku.

Mnogi so razočarani in živijo iz dneva v dan, kakor da je iskanje smisla življenja in skupnih obzorij nekaj nepomembnega. Drugi si zastavljajo to vprašanje šele v mejnih trenutkih življenja, potem pa nanj brez kake večje zaskrbljenosti spet pozabijo. Kristusovi učenci, ki verujemo v življenje in ga ljubimo, se ravno na tej ravni čutimo izzvane glede svoje istovetnosti. Beg pred iskanjem smisla ali razočaranje zaradi pomanjkanja upanja je obubožanje kakovosti našega življenja in življenja drugih.

Onkraj vprašanj smisla in upanja

V bistvu vprašanja smisla in upanja je nekaj, kar nas usmerja v skrivnost: Bog, kdo si in kje bivaš?

Drugi del

UPANJE, KI JE V NAS

V prvem delu *Pisma* smo poskušali doumeti pričakovanje in upanje mož in žena, naših sopotnikov v življenju, in prepoznati kot »rdečo nit« vprašanje o smislu življenja in zgodovine. Poskušali smo razložiti to, kar živimo bodisi spontano bodisi v naglici. Odkrili smo, da vsi pričakujemo tistega, ki nas bo sprejel in pokazal na razlog našega upanja.

Kdor ima izkustvo vere, priznava, da nas je ta, ki ga pričakujemo, pripravljen razumeti, sprejeti in podpirati. Ta nekdo ima ime in podobo: to je Bog, ki je v Jezusu Kristusu blizu vsakemu človeku. Naš odnos z Bogom daje smisel našemu življenju na svetu. Kakor se dogaja pri vsaki lepi in pozitivni izkušnji, čutimo potrebo, da jo v imenu človeškega bratstva povemo drugemu, kajti možnost za srečanje z Bogom v Jezusu Kristusu je upanje za vse.

Jezus kliče vse, ki ga priznavajo kot Kristusa in Gospoda, naj pozorno in spoštljivo poslušajo vprašanja, ki prihajajo iz src mož in žena: »*Katerega očeta med vami bo sin prosil za ribo in mu bo ta namesto ribe dal kačo? Ali ga bo prosil za jajce pa mu bo dal škorpijona?*« (Lk 11,11–12) Če nismo slišali ali

6. JEZUS

Krščanska vera ni eden izmed številnih pogledov na svet niti ena izmed razlag osebne in skupne zgodovine. Za kristjana je vera srečanje z Jezusom iz Nazareta, ki so ga ljudje obsodili na smrt na križu, vendar ga je Bog obudil od mrtvih in s tem obrnil smrtno obsodbo.

Srečanje s Kristusom, ki so ga prvi učenci prepoznali in oznanjali kot Mesija in Gospoda, je rodilo in hranilo njihovo vero vanj. Pričevanja vseh drugih verujočih v Jezusa nas podpirajo v prizadevanjih za sprejem tveganja za odločitev, ki preveva naše bivanje. V osebi in dejanjih Jezusa Kristusa je oddaljeni in nevidni Bog postal viden vsakemu človeku v docela nepričakovanem in zastonjskem daru ljubezni. Ko zremo podobo Jezusa in poslušamo njegove besede, odkrivamo, kdo smo, globoko prepoznavamo, kaj je prvi izvir našega bivanja in h kakšnemu cilju je usmerjeno naše življenje.

S pogumom, pa tudi s strahom se spomnimo svojega prepričanja: resnice razlagamo, z ljudmi se srečujemo; o teorijah razpravljamo, ljudje se prepoznavajo in drug drugega izbirajo. Tudi sami se sprašujemo, ali se lahko danes srečamo z Jezusom iz Nazareta, kot se je dogajalo pred 2000 leti možem in ženam v galilejskih vaseh in v Jeruzalemu. Ali lahko mirno rečemo, da je Jezus v svojem zemeljskem življenju doživljal nekaj podobnega našemu

7. KRISTUS

Po pričevanju evangelijev in Pavlovega Prvega pisma Korinčanom (prim. 1 Kor 5,7) je bil Jezus obsodjen na smrt na križu v času hebrejske velike noči, na pomlad leta 30 po krščanskem štetju. Po Kristusovi smrti so njegovi učenci dali nov pomen obhajanju velike noči: namesto praznovanja, ki označuje rešitev Izraelcev iz Egipta, je v ospredju Jezusova zmaga nad smrtjo. Javno priznavajo, da je Jezusa iz Nazareta, ki ga je rimski prefekt Poncij Pilat obsodil na smrt na križu, Oče pa ga je obudil od mrtvih. Zahvaljujoč temu dejstvu, prihajajočemu od zgoraj, apostoli javno priznavajo, da je Jezus – Kristus (Maziljenec), tisti, ki ga je Bog »posvetil« (mazilil) in izvolil, da bi rešil svoje ljudstvo; on je Gospod vseh ljudi.

Na ravni zgodovinskega dogajanja je Jezusovo poslanstvo polom, kajti na smrt ga je obsodil predstavnik rimskega cesarstva, ki je zavzelo judovsko ozemlje z vojaško močjo. Razlog Jezusove obsodbe, napisan na glavi križa, se glasi: »Jezus, Nazarečan, judovski kralj«. Judovske oblasti se zavedajo pomena tega napisa, kakor ga je hotel Pilat, ki je bil zanje napad na istovetnost svobodnega ljudstva, posvečenega Bogu, njihovemu edinemu kralju. Začetniki gibanja za protirimski odpor, ki se je razplamtel v letih 66–70, so se uprli plačevanju davkov rimskim zavojevalcem prav zaradi tega, ker so bili prepričani, da nimajo drugega kralja razen Boga samega. Za

8. BOG OČE, SIN IN SVETI DUH

Evangeljsko izročilo prinaša vzorec Jezusove molitve, ki se obrača na Boga z besedami, vzetimi iz aramejskega družinskega življenja, *Abba*, to je Oče. Po vzoru psalmov hvali in blagoslavlja Očeta, Stvarnika sveta in Gospoda zgodovine, ki je izvolil »male«, katerim je namenjeno njegovo razodetje, tiste, ki si ne morejo lastiti pravic in privilegijev. Tem se Jezus predstavi kot »Sin«, edini, ki odpira možnost in polno občestvo z Očetom. Pred nastopom grozljive smrti Jezus odkriva izvor svoje svobode Sina v popolni izročitvi Očetu.

V izročilu, ki ga navaja evangelist Luka, je Jezusova molitev, v kateri se zahvaljuje Očetu, da je izbral male, nastala po navdihu Svetega Duha. Ob krstu v reki Jordanu je Božji Duh prišel nad Jezusa in ga spremljal v njegovem poslanstvu, ki ga označuje »krst« v Svetem Duhu. Janez Krstnik je razglasil: »Tisti, ki me je poslal krščevat z vodo, mi je rekel: 'Na kogar boš videl, da se spušča Duh in ostaja nad njim, tisti krščuje s Svetim Duhom.' In jaz sem videl in pričujem, da je ta Božji Sin« (Jn 1,33–34).

Izročilo četrtega evangelija pokaže Jezusa, ki se je na velikonočni večer prikazal apostolom kot vstali Gospod ter jih zavezal, da nadaljujejo delo, ki mu ga je zaupal Oče. Z znamenjem, ki spominja na dogodek stvarjenja prvega človeka, namreč z vdihom oživljajočega Božjega duha, je Jezus posredoval

9. BOŽJA CERKEV

Življenja Troedinega Boga, ki je ljubezen, smo ljudje deležni združeni v občestvu Cerkev. Izraz »Božja Cerkev« ima svetopisemsko izročilo, s katerim označuje judovsko ljudstvo, zbrano pod goro Sinaj, da bi sprejelo dogovor zaveze. V izročilu apostola Pavla je »Božja Cerkev« skupnost krščenih vernikov, razpršenih v manjših občestvih v grško-rimskem svetu. Pisci evangelijev izhajajo iz izkustva Cerkev, rojene ob začetku krščanskega poslanstva, da bi tako našli izvor in razloge v Jezusovih besedah in dejanjih. V evangeljskem izročilu so dvanajsteri apostoli in drugi učenci predstavljali pravzorec (prototip) krščanske skupnosti ali Cerkev, ki so ji namenjeni štirje evangeliji.

Bratsko občestvo

V Matejevem evangeliju Jezus izrecno govori o svoji »Cerkvi«, ki jo bo utemeljil na Petrovi veri. Cerkev je skupnost verujočih, ki priznavajo, da je Jezus Kristus Sin živega Boga. V njej se oblast izvršuje v imenu Jezusa za odrešenje verujočih, ki so med seboj bratje, ker so otroci nebeškega Očeta. Sprejemanje malih, bratsko opominjanje in odpuščanje so temelj odnosov v cerkvenem občestvu. Bog je svoje kraljestvo zaupal Cerkvi in zahteva spolnitev svoje volje, kot je bila razodeta v Jezusu, Božjem Sinu.

10. ŽIVLJENJE V DUHU

V svetopisemskem izročilu je »duh« oživljajoča moč Boga, ki navdihuje preroke in oživlja življenje vernikov, ki pripadajo zavezi in pričakujejo še obilnejše razlitje v poslednjih dneh. Prvi verniki v Jezusa Kristusa so prepričani, da je njegovo vstajenje začetek poslednjih časov z izlitjem Duha. Sv. Pavel govori o »Božjem Duhu« in ga hkrati razume kot dar vstalega Jezusa vernikom.

Kristusov Duh

Dar Duha, ki ga daje Bog, posreduje vernikom razumevanje in sprejemanje njegovega odrešenjskega načrta, kakor se razodeva v Jezusu, križanem Kristusu. Duh namreč oblikuje istovetnost in dejavnost apostolov, ki so s tem, da jih zaznamuje njegovo delovanje, poklicani k življenju »v duhu« v hoji za Kristusom.

Duh prebuja in hrani tista globoka razpoloženja, ki so v skladu z Božjim načrtom v nasprotju z deli »mesa« oziroma z bivanjem v zaprtosti vase, ki je tuja Božjemu načrtu. Duh je tisti, ki omogoča vstop Božje ljubezni v srca vernikov, vstop Boga, ki je izvor bratske ljubezni. Božji duh prebuja v srcih vernikov zaupljivo razpoloženje, ki ga izražajo Jezusove besede z vzklikom *Abba – Oče*. Tudi v trenutkih trpljenja Duh navdihuje in hrani molitev vernikov v soglasju z Božjim odrešenjskem načrtom.

Tretji del

SREČANJE Z BOGOM V JEZUSU KRISTUSU

Prizadevali smo si, da bi bili pričevalci upanja, ki je v nas. Predstavili smo Jezusa, njegovo življenje, smrt in vstajenje. Govorili smo o podobi njegovega Očeta in daru njegovega Duha. Za kristjana Jezus ni abstrakten nauk. Je pot, življenje in resnica, ki razsvetljuje naše srce, je predhodnik in obljuba našega življenja. Ko sledimo njemu, najpopolnejšemu med ljudmi, večnemu Sinu, ki je prišel med nas, čutimo moč, da se lahko kot Božji otroci ter bratje in sestre med seboj spoprijemamo z življenjem in njegovimi izzivi.

Tretji del našega *Pisma* želi pomagati »iskalcu Boga«, da bo premišljeval, načrtoval in živel konkretna izkustva, da bi tako prišel do srečanja z živim Bogom, kakor nam je to omogočil Jezus. V tej skrbi nam je zagotovljena navzočnost številnih pričevalcev iz zgodovine Cerkve. Ti so nam pod vodstvom Jezusovega Duha in ob modrem vodstvu pastirjev bratje, katerim je Duh zaupal odgovornost, da nas spremljajo na poti k resnici ter nam pomagajo k vedenju in spoznanju resnice v vsakdanjem življenju in odprtosti za Božji dar.

11. MOLITEV

Zakaj moliti? Odgovor je preprost: da bi živeli. Da, da bi resnično živeli, je treba moliti. Živeti pomeni ljubiti: življenje brez ljubezni ni življenje. Je osamljenost, jetništvo in žalost. Živi samo tisti, ki ljubi; ljubi pa samo tisti, ki je ljubljen, ki ga je ljubezen prevzela in prenovila. Kakor drevo ne more dati svojega sadu, če ga niso obsijali sončni žarki, tako se človeško srce ne more odpreti resničnemu in polnemu življenju, če ga ni prevzela ljubezen. Ko molimo, dopuščamo, da nas Bog ljubi in se vedno znova rodimo za ljubezen. Zato, kdor moli, resnično živi za ta čas in za večnost.

Kako moliti?

Mnogi mislijo, da ne znajo moliti. Drugi se sprašujejo, kako moliti. Tudi v tem primeru je odgovor preprost: treba je dati Bogu nekaj časa. V začetku ni pomembno, koliko časa imamo na voljo, ampak da ga posvetimo molitvi v zavesti zvestobe. Pomembno je, da določimo čas, ki ga bomo namenili Gospodu, da smo tej odločitvi zvesti, pa naj potrebo po molitvi čutimo ali ne. Poiskati moramo tudi miren prostor, kjer je, če je mogoče, kako znamenje, ki nas spominja na Božjo navzočnost, na primer križ, podoba, Sveto pismo. Lahko stopimo v cerkev in se zadržimo pred tabernakljem, kjer je v evharistiji navzoč

12. POSLUŠANJE BOŽJE BESEDE

V vsakem človeku obstaja globoka potreba po ljubezni, vendar smo pogosto sužnji lastne samote. Gre za hrepenenje po živi besedi, ki premaga naše strahove in se čutimo ljubljene. Prerok Amos nazorno opisuje to stanje: »*Glej, pridejo dnevi, govori Gospod, ko bom poslal v deželo glad, ne glad po kruhu in ne žejo po vodi, marveč glad, da bi slišali Božjo besedo*« (8,11). Ko je sv. Avguštín premišljeval te besede, ki so postale vodilo v njegovem življenju, je takole predstavil odgovor živega Boga na naše hrepenenje: »*Naš Oče nam je iz tega mesta poslal besede, poslal nam je Pisma, od koder je v nas vžgal željo po vrnitvi domov*« (Commentarium ad Psalmos, 64,2–3).

Če smo sposobni razumeti, kakor se je zgodilo tolikim vernikom nekdanjih in današnjih dni, da naše srce nagovarja »Božje pismo« Biblija, se mu bomo približali s strahom in z željo, kakor zaljubljenec bere besede ljubljene. Bog, ki je očetovski in materinski v svoji ljubezni, govori prav vsakemu izmed nas. Ko bomo zvesto, razumno in ponižno poslušali to, kar nam govori, se bo po malem nasitilo naše hrepenenje po luči, naša žeja po ljubezni. Ko se učimo poslušati Božji glas, ki govori po Svetem pismu, se učimo ljubiti. Zato je poslušanje Svetega pisma poslušanje, ki osvobaja in odrešuje.

13. ZAKRAMENTI, KRAJ SREČANJA S KRISTUSOM

Morda smo kdaj stopili v kakšno cerkev, da bi tako izpolnili notranjo potrebo. Prostor, čeprav prazen, nas prevzame z neko navzočnostjo in spodbuja k ponotranjenju. Toda vsaka cerkev oživi, ko kamnita stavba postane Cerkev človeških obrazov: »*K njemu pridite, k živemu kamnu (...) Tudi sami se kot živi kamni dajte vgraditi v duhovno zgradbo*« (1 Pt 2,4–5).

Zato se najpopolnejša podoba Cerkve pokaže na nedeljo, na Gospodov dan in spomin Kristusovega vstajenja, ko se občestvo zbere pri obhajanju evharistije. Nedeljska maša je tedenska zahvala, ki jo vsak vernik izraža za dar vere, ljubezni in upanja, ki je močnejše od smrti. Evharistija, kar izvorno pomeni zahvaljevanje, ustvarja Cerkev in jo predstavlja v njeni različnosti in bogastvu darov, ki jo sestavljajo.

Čudovit okus življenja kot daru

Ko rečemo, da ni več dobrega duha nekdanjih časov, v resnici ugotavljamo izginotje globokega smisla stvari. Ko jemo kruh, ki diši po peči, in pijemo vino, ki ima okus po grozdju, se nekako vračamo k samemu sebi in k našim odnosom. Če to počnemo pri mizi s prijatelji, se v našem življenju nekaj spremeni.

14. SLUŽENJE

Ena izmed poti, kako živeti spominjanje na Jezusa in se čutiti del njegovega telesa, to je Cerkve, je v tem, da tudi sami storimo, kar je on delal, da namreč služimo in ljubimo.

Mnogovrstni načini služenja

Obstajajo mnogi načini in poti, ki jih imajo kristjani na voljo kot spominjanje na Jezusa v služenju bližnjemu. Cerkev navaja predvsem naslednje tri načine: oznanjevanje evangelija, služba molitve ter zavest odgovornosti za druge, zlasti skrb za najbolj revne in pomoči potrebne. Različne so službe in pristojnosti, odgovornost pa je enaka: slediti Jezusu. Jezus namreč nadaljuje svojo navzočnost po nas in po svojem Duhu, ki nas usposablja za opravljanje zaupanega poslanstva.

Naše služenje bratom se je od vsega začetka konkretiziralo kot zelo pomembna naloga: skrb za Kristusovo telo, to je Cerkev kot občestvo verujočih. Jezus je v začetku svojega poslanstva izbral nekaj učencev, da bi bili z njim in bi jih poslal oznanjat. Poklical jih je in so mu sledili. Oblikoval jih je kot stalno skupnost, kot zbor, na čelo katerega je postavil Petra. Biti z Jezusom in od njega sprejeti poslanstvo, je značilnost službenega duhovništva Cerkve. V tem je temelj in globoka ukoreninjenost

15. VEČNO ŽIVLJENJE

Smrt je nekaj domačega v našem vsakdanjem bivanju. Nenehno trka na vrata življenja. Vsi moramo narediti obračun z njo in z njenimi vznemirjajočimi znamenji. Morda je danes še pogosteje navzoča v našem življenju kot nekoč zahvaljujoč povezavam in sredstvom obveščanja v globaliziranem svetu. Iz nje pa smo naredili ali predstavo ali zasebni dogodek, ki ga skušamo razlagati celo kot znamenje nemoči, in si želimo, da bi jo prej ali slej odpravili ali vsaj omilili.

Zlasti pa smo opustili misel na smrt. O smrti se ne govori. Kdor to počne, krši pravila. Zdi se, da že pogovor o smrti prinaša nesrečo; bolje je torej molčati, pozabiti ali jo vsaj jemati s pridržkom. Obvestila o smrti je torej treba odmerjati skupaj z nepomembnimi in manj zavezujočimi novicami.

Pristno krščansko izkustvo zahteva, da smo na smrt pozorni, da bi tako mogli vzpostaviti gospodstvo nad svojim življenjem v luči vere, ki nam zagotavlja celovit pogled nanj. Samo z vidika smrti moremo namreč razumeti svoje življenje: tisto življenje, ki ga danes z napori ustvarjamo, in tisto, ki se razteza nad nami kot nepredvidljiv dar ljubezni, ki premaga tudi smrt in nas potopi v polnost življenja onstran življenja samega.

Literatura za vsebinsko poglobitev Pisma

Katekizem, katoliške Cerkve, Ljubljana 1993.

Kompendij družbenega nauka katoliške Cerkve, Ljubljana 2006.

Katekizmi Italijanske škofovske konference, zlasti:

Venite e vedrete. Catechismo per i giovani, 1997 (Pridite in pogledite. Katekizem za mlade).

La verità vi farà liberi. Catechismo degli adulti, 1995 (Resnica vas bo osvobodila. Katekizem za odrasle).

Med knjigami priporočamo:

Joseph Ratzinger, Uvod v krščanstvo, Ljubljana 1972.

Walter Kasper, Introduzione alla fede (1973).

Hans Urs von Balthasar, Il credo, Meditazioni sul credo apostolico (1992).

N. Bussi, Il mistero cristiano. Breve introduzione allo studio e alla presentazione del cristianesimo (1992).

Bruno Forte, Piccola introduzione alla fede (1992).

KAZALO

Spremna beseda	5
PREDSTAVITEV	7
PREDGOVOR	9
Prvi del	
VPRAŠANJA, KI NAS POVEZUJEJO	11
1. Sreča in trpljenje	12
2. Ljubezen in zmote	19
3. Delo in praznovanje	23
4. Pravičnost in mir	30
5. Bog kot izziv	36
Drugi del	
UPANJE, KI JE V NAS	43
6. Jezus	45
7. Kristus	52
8. Bog oče, Sin in Sveti Duh	59
9. Božja Cerkev	65
10. Življenje v Duhu	70
Tretji del	
SREČANJE Z BOGOM V JEZUSU KRISTUSU	79
11. Molitev	81
12. Poslušanje Božje besede	86
13. Zakramenti, kraj srečanja s Kristusom	91
14. Služenje	97
15. VEČNO ŽIVLJENJE	105
Literatura za vsebinsko poglobitev Pisma	110